

Епископ Сергије: „Устани царе Лазаре!“

Устани царе Лазаре, васкрсни у нама сво оно добро које смо сами у себи закопали. Пробуди се у нама, будећи заспалу љубав према онима од којих сви окрећу главу, како бисмо на Косову Пољу нашег срца угледали твој лик, да нас опомене и посрами.

Ближи нам се Видовдан! Ни први ни посљедњи. Дође и прође, а ми остајемо исти, сами са собом, неспремни да се суочимо са злом у себи, са манама које умножавамо, са гријесима који нам као рђа изједају душу, а ми то не видимо нити желимо да видимо. Зато нас је све мање, зато завидимо једни другима, зато у брату непријатеља налазимо. Због тога тонемо у бездан братомржње. Поред нас самих непријатељи нам не требају. Ми радимо њихов посао, умјесто њих. Бесплатно.

Подијељени међу собом, ископали смо политичке ровове из којих испаљујемо плетуне мржње једни на друге, радујемо се пропасти оних који нас не воле и оних које не волимо, док истовремено причамо о српству, лажући сами себе, јер не можемо вољети народ којем припадамо ако не волимо све оне који тај народ чине народом.

Тражећи своје мјесто под Сунцем, тумарамо од Европе до Русије, у далекој Кини тражимо сламку спаса, не схватајући да смо сами себи и узрок и посљедица, и успон и пад. Господ нам је пружио комад земље и парче времена да изградимо сами себе, да се бавимо собом, да себе исправљамо и подижемо из блата гријеха. Ако сами себи не помогнемо, ни други нам неће моћи помоћи.

Дубина нашег понора, између осталог, огледа се ових дана у Подгорици, о чему је говорио и наш Патријарх. Једновјерна браћа, која су се на крилима подршке блаженопочившег митрополита Амфилохија успели на власт, данас, због парчета те исте власти, посрћу у братомржњи, оптужбама, клеветама, испуњавајући, ничим изазвани, клетву наших непријатеља: „Да Бог да се о себи забавили“.

Подијељени државним границама, омеђени политичким партијама и сукобљени због ситница којих се сутра нећемо ни сјећати, не примјећујемо да нам живот пролази, да нам вријеме цури кроз прсте. Живот, који смо добили као дар и као прилику да од њега нешто направимо, неумитно тече, носећи наше неостварене планове у амбис бесмисла овога свијета.

Зато је долазећи Видовдан прилика да се огледамо у огледалу истине. Да се видимо и да нас виде, не онаквима какви јесмо него онаквима какви требамо бити, да бисмо у смртном часу, кад дође тај страшни трен, могли сами себи потврдити да смо живјели живот достојан човјека, да смо учинили све што смо могли како бисмо постали бољи, праведнији, поштенији, да смо вољели себе тако што смо вољели друге, да смо служили Богу тако што смо служили браћи, да смо вољели Косово тако што смо вољели сопствена села, прадједовске њиве, стара гробља и древне храмове...

Устани царе Лазаре, васкрсни у нама сво оно добро које смо сами у себи закопали. Пробуди се у нама, будећи заспалу љубав према онима од којих сви окрећу главу, како бисмо на Косову Пољу нашег срца угледали твој лик, да нас опомене и посрами.

spc.rs